

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobkyně: **J. L.**, bytem V. 92, ..., zast. JUDr. Pavlem Kavinkem, advokátem se sídlem Královodvorská 16, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, 601 82 Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2015, vydanému dne 28. 1. 2015, č. j. JMK 1469/2015, sp. zn. S-JMK 1469/2015/OD/Ša,

t a k t o :

- I. Žaloba se **z a m í t á**.
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Ve včas podané žalobě žalobce napadá rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru dopravní správy, ze dne 26. 1. 2015, vydanému dne 28. 1. 2015, č. j. JMK 1469/2015, sp. zn. S-JMK 1469/2015/OD/Ša (dále jen napadené rozhodnutí), jímž bylo dle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád), zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Blansko, odboru vnitřních věcí (dále jen správní orgán prvního stupně), ze dne 16. 12. 2014, vydané dne 10. 12. 2014, č. j. MBK/2014/DP/180/2014-55, a rozhodnutí tohoto orgánu bylo potvrzeno.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o silničním provozu), kterého se dopustil tím, že v provozu na pozemních komunikacích v rozporu s ust. § 5 odst. 2 písm. b) cit. zák. dne 5. 4. 2014 v 00:05 hod na pozemní komunikaci mezi obcemi Vanovice a Šebetov jako řidič osobního motorového vozidla tov. zn. Toyota RAV 4, reg. zn. ..., řídil vozidlo v takové době po požití alkoholického nápoje, po kterou byl ještě pod vlivem alkoholu. Toto bylo zjištěno hlídkou Policie ČR po provedené dechové zkoušce certifikovaným analyzátozem alkoholu v dechu Dräger 7510 č. ARCK 0146 s naměřenou hodnotou 0,92 g/kg. Při zohlednění maximální dovolené chyby analyzátoru alkoholu v dechu a expertně stanovené nejistoty přepočtu na hodnotu alkoholu v těle ve výši 0,24 g/kg alkoholu, tak byla prokázána minimální hladina alkoholu ve výši 0,68 g/kg.

Ve věci podezření ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. d). cit. zák. bylo řízení zastaveno.

V souladu s ust. § 125c odst. 4 písm. c) a § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu, v souladu s ust. § 11, 12 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o přestupcích), byla žalobci uložena sankce ve formě pokuty ve výši 16.000 Kč a zákazu činnosti řízení všech motorových vozidel na dobu 10 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Žalobci byla dále uložena povinnost nahradit náklady řízení v částce 1.000 Kč na základě § 79 odst. 1 zákona o přestupcích v návaznosti na ust. § 1 odst. 1 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 231/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

II. Obsah žaloby

Žalobce v žalobě předně namítá, že se žalovaný nezabýval žalobcem uváděnými skutečnostmi podávanými v odvolání i v prvostupňovém řízení a převzal do svého zamítavého rozhodnutí zcela formální závěry učiněné správním orgánem prvního stupně. Citace rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v napadeném rozhodnutí jsou pro danou věc nepřípadné.

Konkrétně se jedná o tyto žalobní námitky:

1) Rozpory ve výpovědích policistů

Žalovaný se nevypořádal s žalobcem namítanými rozpory ve výpovědích policistů, kteří na místě prováděli šetření. Výpovědi a úřední záznam policistů jsou zcela nelogické. Pokud policisté tvrdí, že se přibližovali k vozidlu, aniž by se jakkoliv jako policejní hlídka identifikovali, nebyl žádný důvod, aby protijedoucí vozidlo zastavovalo. K této námitce správní orgány konstatovaly, že policejní hlídka měla v daném případě služební vozidlo v barevném provedení. K tomu žalobce dodává, že se jednalo o komunikaci mezi obcemi špatně osvětlenou, a i kdyby podnapilý řidič viděl, že proti němu jede policejní auto, neměl by

důvod zastavovat. Nepravděpodobné se také jeví to, že obě vozidla zastavila na stejné úrovni. Pravděpodobnější variantou je spíše ta, že auto žalobce v době zásahu stálo. Výpovědi policistů včetně jimi pořízeného úředního záznamu si v zásadě odporují v tom, na jakou vzdálenost bylo vozidlo pozorováno, když v úředním záznamu je uveden údaj 200 m, svědek B. uvedl vzdálenost 100 – 50 m, dle svědka V. pak vozidlo zastavilo, když se obě vozidla míjela (zůstala stát na stejné úrovni).

2) Věrohodnost výpovědí policistů

Ohledně věrohodnosti výpovědí policistů nelze dle žalobce přehlédnout, že v sepsaném úředním záznamu křivě obvinili žalobce ze spáchání přestupku dle §125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu. Tuto skutečnost žalovaný vysvětluje komplikacemi technického rázu na straně Policie ČR.

Žalovaný opomněl fakt, že mezi žalobcem a policisty došlo ke konfliktu, který je zřejmý nejen z výpovědi svědka Š., ale též z úředního záznamu policistů. Nestandardní jednání policistů je pak potvrzeno též výpovědí svědka V. (příslušník Policie ČR), který se od svých kolegů distancoval. Tato skutečnost může dokládat negativní vztah policistů k žalobci. Dle žalobce nelze opominout, že jednání zasahujících policistů v dané věci je předmětem setření GIBS. Žalobce navrhoval ve správním řízení, aby si správní orgány vyžádaly rozhodnutí GIBS a provedli jej jako důkaz.

3) Neprovedení některých důkazů

Žalovaný se pak dále nezabýval otázkou viditelnosti a s tím související zatmavení oken vozidla TOYOTA RAV 4. Je zcela evidentní, že i za příznivých světelných podmínek je vzhled do vozidla omezen, navíc na vzdálenost 100 – 50 m je vzhled zcela vyloučen. Zatmavovací fólie byly na vozidle přítomny v době incidentu, což potvrdili svědkové Š. a K. a správní orgány mohly k věci též vyslechnout bývalého majitele vozidla. Tím je negováno tvrzení policisty B., že viděl, jak se řidič snaží přelézt na místo spolujezdce.

4) Žalovaný se nezabýval výpověďmi žalobce a svědků Š. a K.

Správní orgány se výpověďmi žalobce a svědků Š. a K. blíže nezabýval, přestože to bylo žalobcem vytýkáno. Není zřejmé, z jakého důvodu správní orgány shledávají tyto výpovědi jako nepravděpodobné. Neexistuje žádný důkaz, kterým by byly vyvráceny výpovědi těchto svědků. Pokud jsou výpovědi policistů rozporné a vzájemně nekonzistentní a naproti tomu existují tři zcela shodné výpovědi žalobce a svědků, pak nelze přisvědčit závěru, že byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

5) Nedostatečné odůvodnění uložené sankce

V obou rozhodnutích správních orgánů nebyla náležitě odůvodněna výše uložené pokuty v horní třetině zákonné sazby. Jedná se prakticky o obdobné zdůvodnění, pro něž již jednou bylo rozhodnutí správního orgánu zrušeno, přičemž v tomto případě nebyl tento nedostatek správního orgánu napraven

Z výše uvedených důvodů žalobce navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvádí, že žalobce namítá skutečnosti obdobné těm, které již namítal v odůvodnění svého odvolání, proto se odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se s tvrzenými námitkami již vypořádal.

K námitce žalobce, že se žalovaný nevypořádal s rozpory ve výpovědích policistů, odkazuje žalovaný na stranu 6 odstavce 3 odůvodnění napadeného rozhodnutí. K věrohodnosti policistů se žalovaný vyjadřuje na straně 7 odstavce 3 a straně 8 napadeného rozhodnutí. Na straně 9 napadeného rozhodnutí se žalovaný vypořádává s dalšími odvolacími námitkami žalobce. Odůvodnění uložených sankcí se nachází na straně 11 odstavci 5 napadeného rozhodnutí.

Žalovaný navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl a souhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání.

IV. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

Ve správním spisu se mimo jiné nachází oznámení přestupku Policie ČR, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, Územní odbor Blansko – Vyškov, Obvodní oddělení policie Boskovice, ze dne 5. 4. 2014, úřední záznam Policie ČR ze dne 5. 4. 2014, doklad o výsledku dechové zkoušky ze dne 5. 4. 2014, potvrzení o zadržení řidičského průkazu žalobce ze dne 5. 4. 2014 (kde je uvedeno *bez vyjádření, odmítá podepsat*) úřední záznam o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů nebo jiné návykové látky před anebo během jízdy ze dne 5. 4. 2014 a výpis z evidenční karty řidiče (žalobce) s celkem 13 záznamy.

Dne 25. 6. 2014 v 15:00 hod se konalo ústní jednání, při němž žalobce k věci vypověděl, že byl na akci v Šebetově, kde pil nějaký alkohol. Kolem půlnoci jej na čtyřkolce odvezl kolega P. K. do místa, kde měla proběhnout komunikace s policisty. Přijeli ke stojícímu vozidlu Toyota, kde se také nacházel E. Š., který jim řekl, že pravděpodobně auto došla nafta. Š. a K. se dohodli, že odjedou na čtyřkolce pro naftu. Žalobce měl zůstat sedět na místě spolujezdce ve zhaslém nenastartovaném autě. Po době tří až pěti minut přijelo do protisměru vozidlo. Policisté žalobce vyzvali k dechové zkoušce. Policisté se dle výpovědi žalobce chovali divně, žalobce měl pocit, že je šikanovaný. K dechovým zkouškám žalobci policisté oznámili, že nadýchal 0,9 a 07, promile, třetí zkoušce se odmítl podrobit. Žalobce uvedl, že si nepamatuje, zda ho vyzývali k odběru krve či moči k lékařskému vyšetření. Policistům na místě říkal, že auto neřídil.

Dne 11. 8. 2014 byli vyslechnuti svědci prap. J. B., policista Policie ČR, Krajské ředitelství Jihomoravského kraje, Obvodní oddělení Boskovice, který vypověděl, že dne 5. 4. 2014 vykonával službu s kolegou V., kdy jeli služebním vozem v úseku mezi Šebetovem a Vanovicemi a do protisměru jelo vozidlo, které 50 – 100 m od nich zastavilo. Když přistupovali k vozidlu, spatřili, jak řidič přelézá na místo spolujezdce, u toho zatroubil, pravděpodobně jak se opřel o volant. Řidič nejdříve odmítl předložit doklady totožnosti,

později tak učinil a podrobil se dechové zkoušce. Řidiče policisté vyzvali, aby je následoval na služebnu a odebrali mu řidičský průkaz. Policisté měli problém vytisknout dechovou zkoušku, proto o pomoc požádali hlídku Doprávního inspektorátu. Po nějaké době přijel muž ve vozidle SUV. Svědek prap. O. V., policista Policie ČR, Krajské ředitelství Jihomoravského kraje, Obvodní oddělení Boskovice, vypověděl o rozhodných skutečnostech shodně jako prap. B. Jak daleko od tunelu došlo k zastavení vozidla, však nevěděl.

Dále byl vyslýchán prap. A. V., policista Policie ČR, Krajské ředitelství Jihomoravského kraje, Doprávní inspektorát Blansko, který vypověděl, že byl daného dne ve službě s kolegou C., kdy je přes vysílačku kontaktovala hlídka obvodního oddělení Blansko kvůli pomoci řešení přestupku jízdy pod vlivem alkoholu. Tisk se hlídce nepovedl.

Další svědci P. K. a E. Š. k věci vypovídali totožně jako žalobce. E. Š. se pak na místo kontroly policie vrátil, kde se snažil policii vysvětlit, že auto řídil on, nikoliv žalobce, neboť měl u sebe klíče od vozidla. Když odjížděl od vozidla, motor byl vypnutý, vozidlo nesvítlo a bylo otevřené. Policejní auto zpozoroval, když se k místu policejní kontroly přibližoval. Skutečnost, že se jednalo o policejní auto, mu bylo zřejmé, neboť šlo o Octavii v barevném provedení. Dále uvedl, že si žalobce jistě do vozidla sedal zleva, protože zprava byla krajnice a příkop. P. K. uvedl, že se auto mělo nacházet od tunelu asi 200 m, E. Š. má za to, že to bylo 500 – 600 m od mostu.

Dne 3. 10. 2014 vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu. Dne 15.10.2014 podal žalobce odvolání. Žalovaný o odvolání rozhodl dne 12. 11. 2014 tak, že dle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu prvoinstanční rozhodnutí zrušil a věc vrátil správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání. Správní orgán prvního stupně přípisem umožnil žalobci se k věci vyjádřit. Ve vyjádření žalobce uvedl, že podal dne 1. 12. 2014 ke Generální inspekci bezpečnostních sborů (dále jen GIBS), jakož i v kopii Krajskému státnímu zastupitelstvu v Brně, trestní oznámení na příslušníky Policie ČR, prap. B. a prap. V., pro podezření ze spáchání trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby dle § 329 odst. 1 trestního zákoníku. Žalobce navrhl, aby si správní orgán prvního stupně rozhodnutí GIBS vyžádal.

Ve věci podezření ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, kterého se měl žalobce dopustit tím, že se v provozu na pozemních komunikacích přes výzvu podle ust. § 5 odst. 1 písm. f) odmítl podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebyl ovlivněn alkoholem, bylo řízení správním orgánem prvního stupně zastaveno, neboť spáchání skutku nebylo žalobci prokázáno.

Správní orgán prvního stupně ve věci dne 28. 1. 2015 vydal nové rozhodnutí, proti němuž podal žalobce odvolání, o němž žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím tak, že odvolání zamítl. Toto rozhodnutí je předmětem soudního přezkumu.

V. Napadené rozhodnutí

V napadeném rozhodnutí se žalovaný s jednotlivými žalobními námitkami, popř. odvolacími důvody, vypořádal takto:

1) Rozpory ve výpovědích policistů

V obecné rovině je dle žalovaného zcela logické přiznat svědectví policisty vykonávajícího dohled nad provozem na pozemních komunikacích vysokou míru věrohodnosti. Z objasněného průběhu dopravní kontroly nelze dovozovat, že šlo o průběh nestandardní, jdoucí nad rámec okolností, za nichž byl žalobce zastaven, a který by mohl ukazovat na zaujatost policistů vůči žalobci. Žalovaný v tomto případě cituje rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 - 114: „*K osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi Nejvyšší správní soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil. Nebyla proto shledána důvodnou námitka stěžovatele, že správní orgány i krajský soud vycházely v dané věci z „trojjediného zdroje“, jímž bylo „Oznámení přestupku“, úřední záznam a svědecká výpověď téhož policisty. Ostatně s ohledem na povahu věci se jiný v úvahu přicházející důkaz nenabízí.*“ Žalovaný se přiklonil k verzi, kterou vypověděli zasahující policisté, a to, že žalobce vozidlo řídil, neboť výpovědi policistů k okolnostem spáchaného přestupku se v zásadních věcech nerozcházejí a byly podpořeny o podklady zpracované policisty. Policisté výpovědi podávali jako osoby úřední bez jakéhokoli vztahu k žalobci.

Ohledně rozporu ve výpovědích zasahujících policistů žalovaný přisvědčuje správnímu orgánu prvního stupně, když uvádí, že tvrzení svědků o vzdálenostech či poloze představuje pouze odhad, a proto se nemusejí přesně shodovat. Skutečnost, že policisté neuvedli totožné vzdálenosti, není důvodem pro zpochybnění pravdivosti a objektivitu těchto výpovědí. Podstatné je to, že z výpovědí jednoznačně vyplývá, že vozidlo žalobce se pohybovalo po pozemní komunikaci v protisměru jízdy policejního vozidla a po zastavení vozidla se ve vozidle nacházel pouze žalobce. K tomu dále žalovaný odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2011, č. j. 9 As 42/2011 - 79, dle něhož: „*Na úvod Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že hodnocení důkazů je věcí správního orgánu a je ovládáno zásadou volného uvážení. Podle § 34 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, jehož aplikovatelnost na řízení o přestupcích plyne z odkazu na obecné předpisy ve správním řízení, obsaženého v § 51 zákona o přestupcích, hodnotí správní orgán důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny ve vzájemné souvislosti. Hodnocením důkazů se přitom rozumí myšlenková činnost, kdy je provedeným důkazům přisuzována hodnota závažnosti (důležitosti) pro rozhodnutí, zákonnosti a též pravdivosti, případně věrohodnosti. Při hodnocení důkazů z hlediska jejich důležitosti rozhodující orgán určuje, jaký význam mají jednotlivé důkazy pro jeho rozhodnutí a zda o ně může opřít svá skutková zjištění. Při hodnocení důkazů po stránce zákonnosti zkoumá, zda důkazy byly opatřeny a provedeny způsobem odpovídajícím zákonu. Vyhodnocení důkazů z hlediska pravdivosti pak mj. předpokládá posouzení věrohodnosti důkazem poskytované zprávy podle druhu důkazního prostředku a způsobu, jakým se podle zákona provádí. Při důkazu výpovědi svědka musí rozhodující orgán vyhodnotit věrohodnost této výpovědi s přihlédnutím k tomu, jaký má svědek vztah k účastníkům řízení a k projednávané věci a jaká je jeho rozumová a duševní úroveň, dále k okolnostem, jež provázely jeho vnímání skutečností, o nichž vypovídá, vzhledem ke způsobu reprodukce těchto skutečností a k chování svědka při výslechu (jeho přesvědčivost, jistota či plynulost výpovědi) a rovněž poznatkům získaným na základě*

hodnocení jiných důkazů, tj. do jaké míry je důkaz výpovědi svědka souladný s jinými důkazy, zda jim odporuje, případně zda se vzájemně doplňují. Celkové posouzení uvedených hledisek pak poskytuje závěr o pravdivosti či nepravdivosti tvrzených (prokazovaných) skutečností.

V posuzovaném případě je Nejvyšší správní soud (stejně jako krajský soud) toho názoru, že rozhodnutí žalovaného shora uvedeným požadavkům bezezbytku dostalo. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí podrobně popsal skutečnosti, které vzal za prokázané, a náležitě odůvodnil, proč uvěřil svědeckým výpovědím policistů L. Š aj. J. T., a proč naopak neuvěřil svědecké výpovědi L. S., manželky stěžovatele. Stěžovatel v průběhu předchozího správního řízení svědectví obou policistů zpochybňoval poukazem na rozpory v jejich výpovědích, které se týkaly především vzdálenosti, v jaké jelo policejní vozidlo za později kontrolovaným vozidlem Suzuki, a dále přesné polohy zastavení policejního vozidla ve vztahu ke kontrolovanému vozidlu. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že souhlasí se závěry žalovaného i krajského soudu, že tvrzení svědků o vzdálenosti či poloze zastavení vozidel představují toliko odhad uvedených veličin, a tedy se nemusejí zcela přesně shodovat. To však samo o sobě neznamená, že by tato skutečnost byla důvodem ke zpochybnění pravdivosti a objektivitu takto podaných svědeckých výpovědí. V předmětné věci je důležité, že z výpovědi obou svědků na základě odhadnutých vzdáleností jednoznačně vyplývá, že policejní hlídka se po celou dobu pohybovala v bezprostřední vzdálenosti za vozidlem Suzuki tak, aby toto vozidlo měla neustále na dohled a aby v případě, že by toto vozidlo zastavilo, mohla rovněž bezprostředně zastavit. Oba svědci taktéž shodně uvedli, že s policejním vozidlem následně zastavili tak, aby viděli na levou stranu vozidla a na to, kdo z něj vystupuje. Policisté se přitom bez jakýchkoli pochybností shodli na tom, že jejich vozidlo u kontrolovaného vozidla Suzuki zastavilo bezprostředně, bez děletrvající prodlevy, že policisté měli na toto vozidlo (jeho levou stranu) dostatečný výhled a následně z něj viděli vystoupit pouze stěžovatele. Oba přitom vyloučili, že by stěžovatel vystupoval z jiného místa než z místa řidiče a že by z vozidla mohla bez povšimnutí policistů vystoupit jiná osoba. Při následné silniční kontrole policisté jinou osobu neviděli ani uvnitř vozidla Suzuki. Bylo tedy prokázáno, že v době jízdy se ve vozidle Suzuki nenacházela jiná osoba kromě stěžovatele, tj. že řidičem vozidla nemohl být nikdo jiný než právě stěžovatel. K věrohodnosti výpovědi obou vyslechnutých policistů pak Nejvyšší správní soud dodává, že se ztotožňuje s hodnocením žalovaného, že na svědky L. Š. a J. T. je nutno nahlížet jako na nezávislé, kteří neměli žádný vztah ke stěžovateli ani k projednávané věci. Policisté uvedeného dne prováděli běžnou silniční kontrolu a na rozdíl od stěžovatele neměli na věci a na jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonávali jen svou služební povinnost.“

2) Věrohodnost výpovědi policistů

Pokud jde o křivé obvinění žalobce ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, žalovaný uvádí, že zasahující policisté neoznámili žalobce jako pachatele uvedeného přestupku, ale pouze nad rámec uvedli skutečnosti stran jejich postupu po příjezdu na stanici. Správní orgán prvního stupně na základě poskytnutých podkladů zahájil řízení o přestupku dle cit. ust., avšak z následných výpovědi policistů vyplynulo, že se uvedeného nedopustil.

Žalovaný považuje svědectví policistů za daných okolností v komplexu všech podkladů za věrohodné a průkazné.

3) Neprovedení některých důkazů

S námitkou týkající se problematiky zatmavění skel vozidla se žalovaný pouze stroze odkazuje na rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Správní orgán prvního stupně k věci uvádí, že čelní sklo, jímž policisté do vozidla viděli, zatemněno není. K návrhu důkazu vyšetřovacím pokusem správní orgán uvedl, že uvedený důkaz nebude prováděn jednak s ohledem na zásadu hospodárnosti řízení, zejména však proto, že v uvedeném případě nelze nastolit tytéž podmínky, které byly v inkriminovaný okamžik jízdy vozidla a zjištění přestupku. Výslech P. H. vyhodnotil správní orgán jako nadbytečný, neboť má skutkový stav postaven na jisto.

Ohledně námitky žalobce, že jednání zasahujících policistů je předmětem šetření GIBS, odkazuje na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, dle něhož rozhodnutí GIBS o trestním oznámení na prap. B. a prap. V. nemá vliv na výsledek předmětného přestupkového řízení. Čekání na rozhodnutí GIBS by znamenalo neúměrnou časovou prodlevu v řízení, pro které je stanovena lhůta jednoho roku od spáchání přestupku, po jejímž marném uplynutí dochází k zániku odpovědnosti za přestupek. Nadto správní orgán prvního stupně uvedl, že z kontextu celého případu, jakož i spisu, nevyplývá objektivně nic, co by nasvědčovalo uvedeným závěrům předešlým žalobcem.

4) Žalovaný se nezabýval výpověďmi žalobce a svědků E. Š. a P. K.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí vyjadřuje souhlasný názor s prvostupňovým rozhodnutím. Správní orgán prvního stupně kromě konstatování nepravděpodobnosti verze uvedené žalobcem a jím navrženými svědky uvedl, že vyslechnutí svědci mají vztah k obviněnému a specifikoval jaký (svědek Š. je zaměstnancem, popř. kamarádem žalobce, svědek P. K. je zaměstnancem žalobce). Dále poukázal na situaci, jež se mu jeví též jako nepravděpodobná, a to, že by dva zaměstnanci ponechali svého zaměstnavatele v noci na opuštěném místě v otevřeném vozidle s vypnutým motorem a bez světel.

U policistů je tomu naopak, neboť nemají žádný zájem na výsledku řízení, na rozdíl od žalobce, který v případě uznání viny musí nést důsledky v podobě uložené sankce a přidělení bodů v bodovém hodnocení řidiče.

5) Nedostatečné odůvodnění uložené sankce

Žalovaný zhodnotil námitku žalobce stran odůvodnění sankce a její výše jako lichou a ztotožnil se s odůvodněním správního orgánu prvního stupně, který v souladu s ust. § 11 a § 12 zákona o přestupcích přihlédl k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele. Jako polehčující okolnosti správní orgán prvního stupně uznal skutečnost, že žalobce se správním orgánem spolupracoval a dále formu zavinění přestupku (nedbalost). Přitěžujícími okolnostmi je řidičská minulost žalobce (4 přestupky za předcházející 3 roky) a míra ovlivnění alkoholem (od 1 promile se jedná o trestný čin). Proto správní orgán prvního stupně uložil pokutu 16.000 Kč, jež je v horní polovině sazby a zákaz činnosti ve formě zákazu řízení na dobu 10 měsíců.

VI. Posouzení věci krajským soudem

Soud konstatuje, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb, soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Žaloba není důvodná.

Krajský soud se zabýval jednotlivými žalobními námitkami. Převážná část argumentace se dotýká problematiky zjišťování skutkového stavu. Žalobce především tvrdí, že mu správní orgány neprávem odepřely provést navrhované důkazy. Konkrétně se domáhal provedení důkazu svědeckou výpovědí P. H., bývalého majitele motorového vozidla a důkazu rozhodnutím GIBS o trestním oznámení na prap. J. B. a prap. O. V. Žalobcem navrhované důkazy považovaly správní orgány za nadbytečné, neboť z provedených důkazů byl skutkový stav zjištěn dostatečně.

Žalobce dále nesouhlasil se závěry správních orgánů, jež zhodnotily svědecké výpovědi svědků P. K. a E. Š. jako nevěrohodné. Z těchto důkazů mělo být postaveno na jisto, zda skutečně žalobce osobně řídil motorové vozidlo a spáchal přestupek řidiče motorového vozidla.

Klíčové bylo posoudit, zda správní orgány v souladu s ustanovením § 3 správního řádu zjistily skutkový stav věci tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti. Žalobce naopak nikterak nerozporuje skutečnost, že danou noc alkoholické nápoje požil, tudíž soud považuje za nadbytečné se touto problematikou zabývat.

1) Rozpory ve výpovědích policistů

Žalobce spatřuje výpovědi policistů a úřední záznam nelogickými, neboť se mu nejeví jako zřejmé, proč by měl vozidlo zastavovat, když se k němu přibližovalo policejní vozidlo, neboť nebylo možné jej rozpoznat. Správní orgány poukázaly na výpověď svědka Š., jenž potvrdil, že policejní auto zpozoroval, když se k místu policejní kontroly blížil. Z tohoto důvodu tedy argumentace policistů, že je žalobce spatřil a vozidlo poté zastavil, jeví jako pravděpodobná.

K rozporu uvedenému v úředním záznamu, dle něhož policisté ve vzdálenosti cca 200 m spatřili vozidlo a výpovědi svědka prap. B., který uvedl, že vozidlo spatřil ve vzdálenosti 100 – 50 m, soud zhodnotil jako rozpor zanedbatelného významu. Soud dodává, že přestupkové jednání bylo spácháno dne 5. 4. 2014, výslechy všech svědků byly provedeny dne 11. 8. 2014, tj. po více jak 4 měsících. Je tedy možné tyto vzdálenostní nuance svědků přisvědčit době, která od události již uběhla. Pokud se tedy výpovědi policistů liší v rádech desítek metrů, nelze tento rozpor hodnotit jako rozpor mající vliv na skutkovém stavu věci.

K tomu na okraj by soud poukázal rozpory ve výpovědi svědků P. K. a E. Š., neboť P. K. vypověděl, že se předmětné vozidlo nacházelo 200 m od tunelu a E. Š. uvedl, že tato vzdálenost byla 500 – 600 m od mostu (tunel a most je v daném případě jeden objekt). Nelze tedy rozporovat výpovědi svědků, kteří svůj úsudek učinili na základě nepřesností, které vznikají při odhadech učiněných pouhým okem.

2) Věrohodnost výpovědi policistů

Žalobce zpochybňoval věrohodnost svědků policistů z důvodu, neboť jej dle úředního záznamu křivě obvinili ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu. K tomu by soud odkázal na odůvodnění v prvostupňovém rozhodnutí, kdy správní orgán v této části řízení zastavil, neboť z výpovědi policistů nevyplývalo, že by se daného přestupku dopustil. I za situace, kdy v úředním záznamu bylo uvedeno, že řidič odmítl opětovné odborné měření a provedení lékařského vyšetření spojeného s odběrem krve, nebylo v řízení o přestupku toto jednání jednoznačně prokázáno a v této části bylo řízení zastaveno. Ve výpovědi prap. B. se uvádí: „*S výsledky dechových zkoušek byl řidič seznámen na místě kontroly i poté na služebně, na služebně byl dále poučen, že pokud by s tím nesouhlasil, je možnost lékařského vyšetření s odběrem krve, což on nepožadoval. Domnívám se, že to odmítl, ale už přesně se nepamatuji, jestli řekl, že nechce, nebo odmítá. Prostě to nepožadoval.*“ Je tedy možno usuzovat, že popis skutku byl uveden nejednoznačně, pokud policista uvedl, že se svědek odmítl podrobit lékařskému vyšetření. Z úředního záznamu však nelze usuzovat, že by policisté žalobce křivě obvinili z přestupku dle cit. ust. Ve výpovědi při ústním jednání před správním orgánem prvního stupně navíc sám žalobce uvedl, že se třetí zkoušce odmítl podrobit, což je také v úředním záznamu správně popsáno.

Žalobce dále uvedl, že mezi žalobcem a policisty došlo ke konfliktu, který je zřejmý z úředního záznamu, výpovědi svědka Š. a prap. V. Soud tyto důkazy provedené správními orgány přezkoumal a dospěl k závěru, že nic nenásvědčuje tomu, že by mezi policisty a žalobcem mělo dojít ke konfliktu. Žalobce ostatně neuvádí konkrétní situaci, při které by se měl konflikt odehrát. Pokud žalobce tvrdí, že se prap. V. od svých kolegů distancoval, jednalo se pouze o situaci, kdy jej zasahující policisté na služebně požádali o spolupráci a pomoc s tiskem záznamu z přístroje na měření alkoholu. K tomu prap. V. pouze dodal, že *je zastáncem toho, aby pokud někdo provádí zákrok, tak se mu do toho nezasahovalo, pokud nedochází k ohrožení příslušníků policie*. Uvedené však nic nenaznačuje, že by mělo dojít ze strany policistů k nestandardnímu či neobjektivnímu chování k osobě žalobce.

K věrohodnosti policistů viz dále bod 4.

3) Neprovedení některých důkazů

Nejvyšší správní soud se již k problematice zjišťování skutkového stavu několikrát vyjadřoval. Z rozhodnutí rozšířeného senátu soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 - 68, lze vysledovat, že navrhopat důkazy a uplatnit prostředky ke své obraně je výsostné právo osoby, proti níž se řízení vede. K tomuto právu však nelze definovat povinnost správních orgánů všechny navržené důkazy provést. Pokud to však neučiní, musí svůj závěr přezkoumatelným způsobem vysvětlit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2014, č. j. 3 As 128/2013 - 36).

Soud nepřisvědčil námitce žalobce, že správní orgány měly provést důkaz výsledkem předchozího majitele vozidla, aby bylo prokázáno, že vozidlo v době spáchání přestupku mělo skla zatemněná, a tudíž nebylo možno, aby policisté ve vozidle spatřili žalobce, jak přeseďá z místa řidiče na místo spolujezdce. Správní orgán provedl pouze důkaz fotografií, k níž uvedl, že z fotografií vozidla není známo, kdy byly tyto pořízeny, navíc je vozidlo nafoceno za jiných světelných podmínek. Čelní sklo však dle fotografie zatemněno nebylo. Výslech předchozího majitele je v tomto případě nadbytečný, neboť i kdyby dosvědčil, že auto bylo pokryto zatemňovacími fóliemi, netýkalo by se tak čelního skla. Je otázkou správního uvážení správních orgánů, které důkazy považují za dostatečné a které už za nadbytečné. Vzhledem k tomu, že bylo prokázáno, že přes čelní sklo bylo možno do vozidla vidět, není v souladu se zásadou hospodárnosti znovu dokazovat, že na ostatních sklech fólie byly. Žalobce neuvedl rozhodné skutkové okolnosti, které by měly výpovědi předchozího majitele prokázat. Stav věci byl zjištěn bez důvodných pochybností jinými provedenými důkazy. Za těchto okolností by byl výslech svědka nadbytečný (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2011, č. j. 2 As 121/2011 - 90, nebo ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 A s 109/2014 - 70).

Pokud jde o neprovedení důkazu rozhodnutím GIBS o trestním oznámení podaném na zasahující policisty prap. B. a prap. K., má soud za to, že správní orgány postupovaly správně, pokud jej také označily jako nadbytečný a neprovedly jej. Z výpovědi svědků policistů, tak i svědků navržených žalobcem, nevyplynulo nic, co by naznačovalo nestandardní postup policistů (viz bod 2). S přihlédnutím k zásadě rychlosti a hospodárnosti správního řízení nebylo nezbytné na tento důkaz vyčkávat, neboť správní orgány měly průběh skutkového děje postaven na jisto.

4) Žalovaný se nezabýval výpověďmi žalobce a svědků E. Š. a P. K.

V posuzovaném případě na jedné straně stojí tvrzení policistů podepsané podepsaným oznámením o přestupku, na straně druhé tvrzení žalobce podepírané svědeckými výpověďmi P. K. a E. Š. Existence rozporů mezi jednotlivými důkazy není neobvyklá, přičemž v takové situaci jsou správní orgány povinny důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozpory vypořádaly a z jakých důvodů uvěřily jedné ze vzájemně protichůdných skutkových verzí. Žalovaný, popř. správní orgán prvního stupně, uvedly, že k žalobcem poukázaným rozporům ve výpovědích se nejedná o nikterak zásadní rozpory, které by věrohodnost svědků zpochybňovaly. Oba policisté shodně vypověděli, že viděli jedoucí vozidlo, po jeho zastavení spatřili, jak řidič přelézá z místa řidiče na místo spolujezdce (oba slyšeli klakson) a nikdo jiný se kromě osoby žalobce na místě nenacházel. Co se týče výsledku žalobcem navržených svědků, správní orgány jejich výpověď zhodnotily jako nevěrohodnou vzhledem k jejich osobnímu vztahu s žalobcem.

Soud před vlastním hodnocením dané věci předesílá, že český právní řád vychází ze zásady volného hodnocení důkazů (§ 50 odst. 4 správního řádu). Nevychází naopak ze zásady, že některý důkazní prostředek má a priori vyšší váhu než důkazní prostředek jiný. Jistě tedy nelze bez dalšího vycházet z toho, že výpověď policisty má větší význam než

výpověď jiného svědka (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011 - 47).

V případě policistů formuloval Nejvyšší správní soud tuto myšlenku např. v rozsudku ze dne 27. 9. 2007 č. j. 4 As 19/2007 - 114, z něhož vyplývá, že policistu obecně lze považovat za nestranného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. Pokud jde o obviněného, také věrohodnost jeho verze událostí je třeba zkoumat individuálně s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem, nikoliv a priori předpokládat, že uvádí nepravdivé údaje (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2006 č. j. 6 As 47/2005 - 84, ze dne 22. 10. 2008 č. j. 1 As 64/2008 - 42 a ze dne 21. 9. 2011 č. j. 2 As 52/2011 - 47, stejně jako výše citovaný rozsudek č. j. 4 As 19/2007 - 114).

Soud považuje vysvětlení ze strany správních orgánů jako dostatečné odůvodnění, proč daly přednost verzi popisu děje zasahujícími policisty před výpověďmi zaměstnanců žalobce. V rámci odůvodnění se správní orgán musí vypořádat jak s provedeným dokazováním, tak i podrobně odůvodnit přezkoumatelným způsobem, jakými úvahami byl veden při použití správního uvážení. Z tohoto důvodu musí být odůvodnění v maximální možné míře vyčerpávající, přesvědčivé a konkretizované pro danou věc. Neúplné, nekonkrétní, nepřezkoumatelné a nedostatečné odůvodnění má za následek nezákonnost celého správního rozhodnutí. K této vadě rozhodnutí jak správní orgán rozhodující o opravném prostředku, tak i soud přihlíží z úřední povinnosti (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 1. 2008, č. j. 57 Ca 14/2007 - 81, č. 212/2008 Sb. NSS). Z výše uvedeného považuje soud za dostatečné odůvodnění, proč se správní orgány přiklonily k verzi předestřené policisty.

Výpovědi policistů jsou v zásadě bez rozporů jak každá zvlášť, tak při vzájemném porovnání. Nebyl zjištěn ani žádný jiný motiv, než prostý výkon služby, proč by policisté žalobce stíhali. Policisté žalobce neznali a při zastavování vozidla ani přesně nevěděli, kdo konkrétně je řidičem (jednalo se o služební vůz, který mohl řídit kterýkoli zaměstnanec). Nebyla také zjištěna ani nepřiměřená míra horlivosti ze strany policistů. Žalobce nebyl podroben žádné šikanózní prohlídce a také jednání zasahujících policistů lze hodnotit jako korektní a nikoliv zaujaté.

Na rozdíl od policistů měl žalobce a jeho zaměstnanci motiv, proč věc prezentovat způsobem, jakým tak činili ve správním řízení, žalobci totiž hrozilo odebrání řidičského oprávnění na dobu až jednoho roku.

Zde je také zásadní to, že žalobce neuvedl svou verzi, že pouze čekal na své zaměstnance, až se vrátí s palivem do vozidla, již ve chvíli, kdy byl zastaven policejní hlídkou a kdy zasahující policisté prováděli na žalobci dechové zkoušky. Dle své výpovědi měl žalobce pouze uvést, že vozidlo neřídil. V úředním záznamu tato poznámka zaznamenána není. Žalobce však tuto skutečnost neuvedl ani ve svém písemném vyjádření k potvrzení o zadržení řidičského průkazu.

5) Nedostatečné odůvodnění uložené sankce

V napadeném rozhodnutí, popř. v prvostupňovém rozhodnutí, bylo při určení druhu a výše zhodnoceno, zda byla naplněna materiální stránka přestupku, kdy tato byla naplněna, neboť šlo o řízení motorového vozidla pod vlivem alkoholu a dechové zkoušky ukázaly na

nikoli zanedbatelnou hodnotu. Zavinění bylo hodnoceno jako vědomá nedbalost, neboť pachatel věděl, že svým jednáním může ohrozit nebo porušit zájem chráněný zákonem. Dále správní orgány zhodnotily polehčující a přitěžující okolnosti případu a při jejich poměření dospěly k sankcím v horní polovině sazby, jak u pokuty, tak u zákazu řízení motorových vozidel. Soud považuje odůvodnění předmětných sankcí za dostatečné.

Soud na okraj poukazuje na to, že žalovaný dne 12. 11. 2011 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 3. 10. 2014 zrušil pro nezákonnost výroku o sankci a odůvodnění tohoto výroku. Novým rozhodnutím prvního stupně žalovaným vytýkané nedostatky správní orgán prvního stupně zhojil a jím uložené sankce následně řádně odůvodnil.

VII. Závěr a náklady řízení

S ohledem na shora uvedené soud uzavírá, že skutkový stav byl ze strany správních orgánů řádně zjištěn, žalobci bylo prokázáno, že byl řidičem motorového vozidla v provozu na pozemních komunikacích, kdy dechové zkoušky provedené policisty na místě zastavení vozidla ukázaly na přítomnost alkoholu v krvi. Žalobce se tak tímto svým jednáním dopustil přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu. Ze strany správních orgánů nebylo soudem zjištěno žádné pochybení.

Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že tyto nejsou důvodné, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 26. září 2016

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Běla Kotoučková